



То што смо вам отели Косово и што тријумфално ослобађамо и величамо све оне који су мучки убијали вашу децу, жене и старце, то је израз нашег дубоког поштовања према вама. Тиме што вас годинама заглавимо причом о вашем скором уласку у ЕУ иако можда немамо озбиљну намеру да вас примимо, желимо да покажемо колико нам је уистину стало до изградње искрених партнерских и пријатељских односа са вама. На крају крајева, уколико баш инсистирате да бацимо и ту последњу карту на сто, све ово вам радимо јер нам је понестало добрих аргумената којима бисмо одагнали све те зле слутње које су почеле да вас обузимају, а тичу се наших „добрих намера“ према вама. А ви? Све се чини да сте нас „провалили“. Но, шта сада да се ради. Прелазимо на план Б. Овако ћемо: ви, и поред свега, једноставно морате – иако вам се то можда превише и не свиђа – да ствари прихватите онаквим какве јесу, тачније какве бисмо ми желели да буду. Јер и то је, по ко зна који пут вам понављамо, све за ваше добро. Зар је могуће да нама не верујете на реч? Ни после „случаја Харадинај“? Али ипак ћете на крају прећи преко свега и поверовати, зар не? Као и увек што бива.

Ових неколико реченица осликава перманентни „третман“ већинског дела међународне заједнице према Србији у покосовским данима. Не, тај третман се није завршио како смо оправдано очекивали оног 17. фебруара, када је уз већинско међународно олакшање и одушевљење коначно озваничена та тако дуго гурана и спонзорисана косовска независност. Сасвим супротно томе, третман је продужен у потпуно истом, неизмењеном садржају и облику и следећег, 18. и 19. и тако даље. И данас га, у овом првом налету закаснелог пролећа, осећамо на кожи, а још нисмо у стању да проникнемо која је то сврха, тачније намера таквог, најблаже речено, непријатног третмана. Очигледно да апетити нису задовољени ни косовским уступком Албанцима или коме већ, па се мора наставити са уступцима. Једноставно, чини се да је глад појединих центара моћи сувише велика да би се тек тако могла утолити малим и безначајним „косовским колачем“. Србију треба и даље оставити на рингишпилу, нека је воза ко стигне.

С тим у вези, можда највише забрињава чињеница да све више сплашњава споља форсирана и експлоатисана теза о неминовности укључења Србије у даље евроинтеграције. Као да то више није примарно за наше иностране „савезнике“. Стиче се утисак да су исти уверени у то да интеграције више нису потребне ни Србији, ни њеним грађанима. Некако је код иностраних пријатеља све слабија вера у било какву могућност

остваривања наших евро-перспектива (читај евро-снова). Шта се то у међувремено догодило? Због чега смо то одједном постали недостојни уживања у евро-благодетима? У ствари, да ли је све то баш тако одједном? Уосталом, као и увек, нисмо ми позвани да о томе размишљамо. Нека пријатељи размишљају уместо нас, они ионако све ово раде зарад нашег добра.

Где је у тој целој причи наша политичка елита и како она гледа на овај симптоматичан и ничим изазван наставак непопуларне политике према Србији? Понекад се питам да ли она уопште ишта и примећује. Постоје још увек они који верују, или можда боље речено, желе да обичан народ поверује у ту „нашу“, све блеђу, евроинтеграциону причу, на коју ни наши „савезници“ више не полажу неке велике паре. www.nspm.org.yu/koment_2007/2007_vucenovic1.htm).

Међутим, ипак је могуће да ће она послужити још једном, бар за тај предстојећи „судбоносни“ изборни 11. мај. А онда ћемо се – без обзира на победнике и поражене – поново вратити у реалност нашег лавиринта. Заборављени и од „савезника“ и од оних који то нису, животарећи тако до неких нових судбоносних избора.

Нови Сад, 9. април 2008.